

EDICIÓ LIMITADA AMB 100 PÀGINES INÈDITES

FEDERICO MOCCIA

A TRES METRES SOBRE EL CEL

labutxaca

Federico Moccia

A tres metres sobre el cel

Traducció de Jordi Boixadós

Columna

Barcelona

Títol original: *Tre metri sopra il cielo*

© Federico Moccia, 2016

www.federicomoccia.es

Publicat d'acord amb Pontas Literary & Film Agency

La primera edició en català d'aquesta obra es va publicar
a Columna l'any 2008

Primera edició en aquest segell: octubre del 2016

© de la traducció: Jordi Boixadó, 2016

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
labutxaca

Disseny de la col·lecció: Laura Comellas

© de la imatge de la coberta: Shutterstock

© de la imatge de l'autor: Leonardo Cendamo

Fotocomposició: Víctor Igual

Impressió: Cayfosa

DIPÒSIT LEGAL: B.16.815-2016

ISBN: 978-84-16600-37-3

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si
necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

«La Cathia té el cul més bonic d'Europa». El grafiti vermell, fruit d'una mà furtiva que havia atacat de nit amb la complicitat d'un esprai, resplendia amb tot el seu desvergonyiment dalt d'una columna ampla del pont de Corso Francia.

A prop, una àguila reial, esculpida feia molt de temps, havia vist sens dubte el culpable, però no en diria mai res. Ell seia una mica més avall, com un petit aguiló protegit per les rapinyaires urpes de marbre.

Portava els cabells curts, quasi rapats, amb el tall alt rere el coll, com un *marine*.

A la jaqueta Levi's fosca que duia li faltava un botó, que s'havia quedat a l'asfalt d'un revolt massa tancat, juntament amb una mica de pintura blava de la moto.

El coll de la jaqueta alçat, un Camel a la boca i unes Balorama als ulls accentuaven el seu aspecte dur, tot i que en realitat n'hauria pogut prescindir perfectament. Tenia un somriure preciós, però pocs havien tingut la sort d'apreciar-lo.

Va mirar els cotxes que s'havien aturat, amenaçadors, al semàfor del pas elevat. Per la manera com estaven alineats, semblava que estiguessin a punt de començar una carrera, si no fos que eren molt diferents els uns dels altres: un 126, un Escarabat, un Fiesta, un cotxe americà que no identificava, un 155.

Va somriure.

Una mica més endarrere, en un Mercedes 190 que treia el nas rere un últim model d'Alpine, un dit prim amb l'ungla rosegada

va empènyer lleument una casset. El so d'una motocicleta va ocultar per uns instants el que emetia la cinta. Als altaveus Pioneer laterals va cobrar vida de sobte la veu d'una jove cantant.

El cotxe va arrencar amb suavitat, seguint el flux de vehicles. L'aroma de colònia per a després de l'afaitat que portava el conductor omplia el petit habitacle. Ella va pensar que, encara que volgués, no podia dir a ningú «Vés-te'n, amor», com deia la cançó, més aviat hauria fet fora de gust la germana, que, des del darrere, no parava de repetir «Posa Eros, vinga, vull escoltar Eros».

El Mercedes va passar just quan queia a terra el cigarro que un polze i un índex havien empès amb precisió, un cop consumit, amb l'ajut d'una mica de vent. Ell va baixar els graons de marbre, es va ajustar els Levi's 501 i va pujar a l'Honda VF 750 Custom blava, amb el parafang una mica esgarrapat. Va girar la clau, va fregar amb prou feines el botó i va empènyer el pedal cap avall.

Tot d'una, el senyal verd lluminós que deia Neutral va desaparèixer i, com per art de màgia, es va trobar entre els cotxes. Amb la Tobacco dreta canviava les marxes, retenia o bé donava gas al motor, que el propulsava potent com una onada. La moto s'inclinava suau i lenta, ara a la dreta, ara a l'esquerra, i omplia els petits espais entre un cotxe i un altre com si fes eslàlom en una pista d'esquí.

El sol sortia, eren al matí, un matí ben bonic. Ella anava a classe i ell havia passat la nit en blanc. Hauria estat un matí com qualsevol altre si no s'haguessin aturat costat per costat en aquell semàfor.

Estava vermell.

Ell la va mirar. Per la finestreta oberta sortia un ble de cabells ros cendra que deixava entreveure el coll suau, on una mica de pèl moixí daurat seguia la direcció traçada pel vent de la natura. Un perfil delicat però decidit s'afermava sobre dues galtes rosades, i uns ulls blaus, dolços i serens, escoltaven entreoberts i somiadors la segona cançó de *Vita mia*. Tanta calma el va impressionar i potser per això es va decidir.

—Ei.

Ella va girar el cap amb una certa sorpresa i va obrir els ulls

blaus, grans i plens d'ingenuïtat. El va mirar. Era estrany, aturat al seu costat dalt de la moto, ample d'espatlles i amb les mans massa morenes per a mitjan abril. Els ulls, ocults rere les ulleres de sol, haurien afegit sens dubte alguna cosa a aquella cara d'insolent.

—Vols venir a fer un volt amb mi?

—No, vaig a l'institut.

—Au, passa d'anar-hi, no? Et vinc a buscar a la porta.

—Perdona. —Ella va fer un somriure forçat—. T'ho diré d'una altra manera: no em ve de gust anar a fer un volt amb tu.

—Va, que amb mi et divertiràs...

—Ho dubto molt.

—Arreglaré tots els teus problemes.

—No en tinc, de problemes.

—Ara sóc jo qui ho dubta.

Es va posar verd.

El Mercedes 190 va arrencar i va deixar enrere aquell somriure segur de si mateix. El pare va girar el cap per mirar-la.

—Qui era aquest? Un amic teu?

—No, papa, un imbècil i prou.

Al cap de pocs segons, l'Honda es va posar altra vegada al costat d'aquella noia tan guapa. Ell va repenjar la mà a la finestreta i amb la dreta va donar una mica de gas per no haver de fer tanta força, tot i que amb el braç tan musculós que tenia tampoc li hauria costat gaire.

L'únic que sí que semblava tenir algun problema era el pare.

—Però què fa aquest sonat? Per què s'acosta tant?

—No passa res, papa, ja me n'encarrego jo.

Es va girar decididament per mirar-lo.

—Escolta, no tens res millor a fer?

—No.

—Doncs, au, busca alguna cosa.

—Ja n'he trobat una que m'agrada.

—I què és?

—Anar a fer un volt amb tu. Vinga, et porto a l'Olimpica, correm amb la moto, després et convido a esmorzar i et torno a l'institut a l'hora de sortir. T'ho juro.

—Jo diria que les teves promeses no valen gaire.

—Tens raó —va dir ell amb un somriure—. Veus quantes coses saps de mi, ja? Digues la veritat, segur que t'agrada, oi?

Ella es va posar a riure i va brandar el cap.

—Apa, ja n'hi ha prou —va fer, i va obrir un llibre que acabava de treure de la bossa de Gherardini—. M'he de concentrar en l'únic problema que tinc de debò.

—I quin és?

—L'examen de llatí.

—Em pensava que seria el sexe.

Ella es va girar, enrabiada. Ara no va fer cap somriure, ni tan sols fingit.

—Treu la mà de la finestreta.

—I on vols que la fiqui?

Ella va prémer un botó.

—No t'ho puc dir, que hi ha el meu pare.

La finestreta elèctrica va començar a pujar. Ell va esperar fins al darrer instant abans d'enretirar la mà, i llavors la va mirar per última vegada i es va separar.

—Ja ens veurem.

No va tenir temps de sentir el sec «No» d'ella. Es va inclinar lleument cap a la dreta, va agafar el revolt, va reduir de marxa i va accelerar fins a desaparèixer veloçment entre els cotxes. El Mercedes va continuar recte, ara més tranquil, en direcció a l'institut.

—Però tu saps qui és? —El cap de la seva germana va aparèixer de cop i volta entre els seients—. Li diuen el «matrícula d'honor».

—Doncs per a mi només és un imbècil.

Va obrir el llibre de llatí i es va posar a repassar l'ablatiu absolut. Al cap d'una estona va deixar de llegir i va mirar cap a fora. De debò que aquell era el seu únic problema? esclar, i no era el que deia aquell paio. I de tota manera no el tornaria a veure. Va tornar a llegir, tota decidida. El cotxe va girar a l'esquerra, en direcció al Falconieri.

«Sí, jo no tinc problemes, i aquest no el tornaré a veure».

En realitat, no sabia fins a quin punt s'equivocava. En totes dues coses.

La lluna treia el cap, alta i pàl·lida, entre les branques més altes d'un arbre frondós. Els sons arribaven estranyament llunyans. D'una finestra sorgien les notes d'una música lenta i agradable. Un noi més gran preparava un examen. Una mica més avall, les línies blanques i ben traçades d'una pista de tennis resplendien sota la pal·lidesa de la lluna, i al fons de la piscina buida esperava, trist, l'estiu. Mentrestant, havia donat permís a unes quantes fulles de tardor per estar-s'hi una mica més abans que un porter meticulós les tragués. Al primer pis d'un dels edificis del complex residencial, rere unes plantes ben cuidades i els llistons alçats d'una persiana de fusta, una noia rossa, no gaire alta, d'ulls blaus i pell bonica i vellutada, es mirava indecisa al mirall.

—Necessites la samarreta negra elàstica, la d'Onyx?

—No ho sé.

—I els pantalons blaus? —va cridar encara més fort la Daniela des de la seva habitació.

—No ho sé.

—I les malles, te les posaràs o què?

Ara la Daniela era a la porta. Va mirar la Babi. Els calaixos del llit estaven oberts i hi havia roba escampada una mica pertot arreu, com quan a les pel·lícules americanes la gent tornava a casa i es trobava que algú els l'havia deixat completament de cap per avall. Pitjor, de fet.

—Doncs llavors agafo això...

La Daniela va avançar entre unes quantes Superga de diversos colors escampades per terra, totes del trenta-set.

—No! Aquestes no te les posis, que m'agraden molt.

—Les agafo igualment.

La Babi es va aixecar d'un bot i es va posar les mans als malucs.

—Perdona, però encara no les he estrenades...

—I per què no te les posaves abans?

—A més, sempre em deixes la roba tota donada.

La Daniela es va aturar i es va girar lentament cap a la seva germana. La va mirar amb ironia.

—Ho dius de conya o què? Però si tu et vas posar la meva faldilla elàstica blava l'altre dia, i ara resulta que per intuir la meva esplèndida figura s'ha de ser endeví.

—I què hi té a veure? Si es va donar, va ser per culpa d'en Chicco Brandelli.

—Què? En Chicco ha intentat lligar amb tu i no me n'has explicat res?

—No hi ha gaire cosa a explicar.

—No m'ho crec, només cal mirar la meva faldilla.

—Només ho sembla. Com em queda aquesta jaqueta blava amb la samarreta rosa préssec?

—No canviïs de tema. Explica'm com va anar.

—Ai, ja saps com van, aquestes coses.

—No.

La Babi va mirar la germana petita. Era veritat, no ho sabia. Encara no ho podia saber. Estava massa grassoneta i no tenia res de prou bonic per convèncer ningú que li deformés una faldilla.

—No res. Te'n recordes, que l'altre dia a la tarda li vaig dir a la mama que anava a estudiar a casa de la Pallina?

—Sí, i què?

—Doncs que vaig anar al cine amb en Chicco Brandelli.

—I?

—La pel·li no valia gran cosa, i ben mirat ell tampoc.

—Sí, però anem al gra. Com es va donar la faldilla?

—Doncs mira, quan feia deu minuts que havia començat la

pel·lícula, ell s'agitava tot nerviós a la butaca. Vaig pensar: és veritat que aquest cine és incòmode, però a mi em sembla que el que vol en Chicco és provar-ho. I llavors, al cap d'una estona, va i se m'arramba una mica més i em passa un braç per sobre l'espatlla. Escolta, què et sembla si em poso el vestit verd amb els botons al davant?

—Continua.

—En fi, des de l'espatlla va anar baixant a poc a poc per l'esquena.

—I tu què?

—Jo... res. Feia veure que no me n'adonava. Mirava la pel·li com si estigués molt concentrada. I llavors em va agafar i em va fer un petó.

—En Chicco Brandelli et va fer un petó? Uau!

—Ei, què t'agafa ara?

—Ostres, és que està molt bo.

—Sí, però s'ho té massa cregut... Es passa el dia mirant-se al mirall... En fi, a la segona part va recuperar posicions quasi de seguida. Em va comprar un cucurutxo. La pel·lícula havia millorat bastant, potser també pel gelat, sobretot gràcies a la part de sobre, que porta els trossets d'avellana. Era boníssim. O sigui que em vaig distreure i em vaig trobar que m'havia posat la mà una mica massa avall pel meu gust. Vaig provar que la tragués, però ell com si res, es va arrapar a la teva faldilla blava. Va ser llavors quan va quedar donada.

—Que porc!

—Sí, i no hi havia manera que ho deixés estar. I llavors, saps què va fer?

—No, què?

—Es va descordar la bragueta, em va agafar la mà dreta i me la va tirar cap avall. Sí, en fi, cap a la seva cosa.

—No! Doncs llavors és un porc de veritat! I després?

—Doncs per calmar-lo vaig haver de sacrificar el gelat. El vaig agafar i l'hi vaig ficar allà, a la bragueta oberta. Hauries d'haver vist com botava!

—Bravo, nena! Tu sí que tens ovaris!

Es van posar a riure. Després la Daniela, aprofitant l'alegria que s'havia creat, es va allunyar amb el vestit verd de la germana.

Una mica més enllà, a l'estudi, sobre un còmode sofà amb dibuixos de caixmir, en Claudio preparava la pipa. Es divertia amb allò de barrejar el tabac, però en realitat només ho feia per un pacte, perquè no li deixaven fumar els seus Marlboro a dins de casa. La dona, tenaç jugadora de tennis, i les filles, tan joves i ja fanàtiques de la bona salut, el renyaven cada cop que encenia un cigarro, de manera que s'havia decidit per la pipa. «Dóna categoria, et fa semblar més reflexiu!», li havia dit la Raffaella. I de fet ell hi havia reflexionat força. Havia arribat a la conclusió que valia més aguantar aquell tros de fusta entre els llavis i portar un paquet de Marlboro amagat a la butxaca de la jaqueta que no pas discutir amb ella.

Va ficar un misto encès a la pipa, abaixant el cap, i tot seguit va fer una pipada i es va posar a canviar de canals. Ja sabia on volia aturar-se. Unes quantes noies baixaven per una escala lateral cantussejant una estúpida cançoneta i ensenyant els pits turcents.

—Claudio, estàs a punt?

En Claudio va canviar de canal a corre-cuita.

—Sí, reina.

La Raffaella el va mirar. En Claudio es va quedar assegut al sofà, una mica insegur.

—Té, canvia't la corbata, posa't aquesta de color bordeus.

La Raffaella va sortir de la sala sense deixar marge a cap discussió. En Claudio es va desfer el nus de la seva corbata preferida, va prémer el número deu al comandament a distància i va esperar que tornessin les nois guapes, però en canvi es va haver de conformar amb una pobra mestressa de casa que ballava sense cap mena de ritme i ensenyava una panxa blanca i flàccida. Un individu insignificant la mirava des d'una taula propera, vestit amb una horrible bata blau cel que volia semblar xinesa. En Claudio es va posar la corbata bordeus al coll i es va concentrar a fer-se el nus.

—Babi, es pot saber on has deixat el perfilador d'ulls?

—Allà, al calaix del maquillatge.

—Però on?

El silenci que es va produir a continuació volia dir que havia trobat el que buscava. Al petit lavabo que separava les habitacions de les dues germanes, la Daniela es posava massa rímel. Es va inclinar cap endavant per sobre de la pica per acostar-se encara més al mirall, potser amb l'esperança que d'aquesta manera milloraria el resultat.

No hi havia manera. La Babi va aparèixer al seu costat.

—Què et sembla?

Portava un vestit de flors, rosat i lleuger, que s'estrenyia delicadament per la cintura, mentre que la resta queia lliurement sobre els malucs arrodonits.

—I doncs, com em queda?

—Bé.

—Però no molt bé?

—Molt bé.

—Doncs llavors, per què no dius «Molt bé»?

La Daniela va continuar intentant que li quedés dreta la ratlla que havia d'estirar-li els ulls.

—Mira, no m'agrada el color.

—Sí, però a més del color...

—No m'acaben de fer les muscleres tan grosses.

—Sí, però a banda de les muscleres.

—Però si ja saps que no m'agraden les flors...

—No, però tu en això no t'hi fixis.

—Doncs llavors et queda molt bé.

La Babi, que no estava gens ni mica satisfeta amb l'opinió de la germana, i en realitat tampoc sabia ella mateixa què hauria volgut que li digués, va agafar el flascó de Caronne que havia comprat amb els pares en un *duty-free* quan tornaven de les Maldives. Quan ja sortia, va ensopegar amb la Daniela.

—Ei, vigila!

—Vigila tu! A veure si et faré un ull de vellut. Mira com vas de pintada!

—Ho faig per l'Andrea.

—Quin Andrea?

—Palombi! El vaig conèixer a la porta del Falconieri. Parlava amb la Mara i la Francesca, aquelles de quart, i llavors, quan se'n van anar, jo li vaig dir que anava a classe amb elles. Tal com vaig pintada, quants anys diries que tinc?

—Doncs sí, sembles més gran. Almenys, quinze.

—Però si ja en tinc quinze!

—Difumina una mica per aquí...

La Babi es va posar l'índex a la boca per mullar-se'l i després el va passar per les parpelles a la germana fent-li un massatge. En acabat, va repetir l'operació a l'altre ull.

—Ja està!

—I ara?

La Babi va mirar la germana alçant la cella dreta.

—Sembles a punt de fer-ne setze.

—És massa poc encara.

—Noies, que esteu a punt?

La Raffaella, a la porta de casa, va posar l'alarma. En Claudio i la Daniela van passar ràpidament per davant d'ella, i l'última a arribar va ser la Babi. La Raffaella va donar dues voltes a la petita clau i després la va enretirar. El llum vermell va començar a fer pampallugues, cosa que li proporcionava una sensació de tranquil·litat i seguretat. En Claudio, la Daniela i la Babi van entrar a l'ascensor amb el so sord d'un perillós buit sota els peus. Finalment va arribar la Raffaella, que va entrar i va prémer el botó de la planta baixa. El vespre estava a punt de començar. En Claudio es va arreglar el nus de la corbata. La Raffaella es va passar ràpidament la mà dreta pels cabells unes quantes vegades. La Babi es va ajustar la jaqueta fosca de muscleres amples. La Daniela es va mirar al mirall, senzillament, on ja sabia que trobaria la mirada de la mare.

—Vols dir que no t'has pintat massa?

La Daniela va buscar una resposta.

—Deixa-ho córrer, fem tard com sempre —va dir la Raffaella, i llavors la seva mirada es va trobar amb la d'en Claudio al mirall.

—Però si jo us esperava a vosaltres. A les vuit ja estava a punt.

Van passar silenciosos pels últims pisos. L'olor de l'estofat de la dona del porter va entrar a l'ascensor. Aquella aroma de Sicília es va barrejar un instant amb l'estranya companyia francesa de Caronne, Drakkar i Opium. En Claudio va somriure.

—És la senyora Terranova. Fa un estofat fabulós.

—Hi fica massa ceba —diu tota convençuda la Raffaella, que des de feia un cert temps s'havia inclinat per la cuina francesa, amb sincera preocupació per part de tots i davant la desesperació de la minyona sarda.

Al segon pis, el noi que estudiava havia fet una petita pausa. Parlava pel telèfon sense fil mentre, tot nerviós, anava amunt i avall per la casa, vigilant el cafè que no acabava de sortir i mirant alhora un western al canal quatre. Un home rebia un tret al terrat d'una casa i moria de manera poc convincent.

—No, ja t'ho he dit, preciosa, no ens podem veure. Només falten dues setmanes per a l'examen i encara he de repassar el tercer llibre.

Va apagar la cafetera, amb un renec. L'havia perdut de vista un moment, i ella, rancuniosa, s'havia posat a escopir tot de gotes de cafè. El murmuri dels últims esquitxos semblava rimar amb la veu ensucrada de la noia.

—Però és que jo et vull veure...

L'única cosa que aconseguia amb els acudits, les amenaces i els intents inútils de posar-lo gelós era subratllar encara més que el seu jove desig ple de promeses havia quedat en segon terme, superat per un vell llibre de dret ja subratllat. Per a ella, era una estúpida, per a ell i per als seus plans d'estudi, era fonamental.

El Mercedes es va aturar al davant de l'entrada,

La Raffaella, amb un soroll daurat de joies, record d'aniversaris i Nadals més o menys feliços, i quasi sempre molt cars, va pujar al davant, i les dues noies al darrere.

—Es pot saber per què no arrambeu més la Vespa a la paret?

—Encara més? Papa, no en tens ni idea...

—No parlis al teu pare d'aquesta manera, Daniela.

—Escolta, mama, demà podem anar en Vespa a l'institut?

—No, Babi, encara fa massa fred.

—Però tenim el parabrisa.

—Daniela...

—Però, mama, totes les amigues...

—Encara és hora que les vegi, totes aquestes amigues que dieu que van amb Vespa.

—Si és per això, a la Daniela li han regalat la Peugeot nova, que a més, ja que et preocupa tant, corre molt.

Fiore, el porter, va alçar la barrera. El Mercedes va esperar, com cada vespre, que aquell ferro llargarut amb ratlles vermelles s'elevés. En Claudio va fer un gest de salutació. La Raffaella només es preocupava d'acabar la discussió.

—La setmana que ve, si fa més calor, ja ho veurem.

El Mercedes va arrencar, amb un bri d'esperança al seient del darrere, i una rascada al retrovisor del costat dret. Mentre s'allunyaven, la barrera es va abaixar amb la mateixa tranquil·litat amb què s'havia alçat. El porter va tornar a mirar el petit televisor que tenia al costat.

Un presentador alt i amb pocs cabells al cap va anunciar amb gran sorpresa un cantant que feia temps que havia desaparegut i que ara reapareixia amb un nou disc. Més amunt, un possible futur advocat, ara com ara un noi amb una tassa de cafè calent a les mans i un llibre sota els ulls, intentava recuperar la concentració.

El porter es va queixar perquè no entenia l'anglès. Era millor quan cantava «Azzurro». Es va empassar una cullerada d'estofat. Trobava que encara li faltava una mica de gust.

—Encara no m'has dit com em queda.

La Daniela va mirar la seva germana. Aquelles muscleres eren massa amples i en conjunt anava massa seriosa.

—Molt bé. —Ja havia entès com l'hi havia de dir.

—No és veritat, les muscleres em van grans, i vaig massa

mudada, com dius tu. Ets una mentidera, i saps què et dic? Tindràs càstig. En Palombi no et mirarà ni a la cara. O més ben dit, sí que et mirarà, però amb tant de rímel que portes no et reconeixerà i se n'anirà amb la Giulia.

La Daniela va intentar contestar, sobretot per allò que havia dit de la Giulia, la seva pitjor amiga. La Raffaella, però, les va fer callar.

—Noies, o pareu o tornem cap a casa.

—Giro cua?

En Claudio va somriure a la dona i va fer veure que bellugava el volant, però només de mirar-la es va adonar que no convenia fer broma.